

El combat contra les injustícies socials

Les assignatures pendents

La pobresa i la desigualtat requereixen passar de l'ajuda discrecional al reconeixement de drets

NÚRIA
Carrera

La pobresa i les desigualtats ens castiguen diàriament, però cada 17 d'octubre les més de 3.200 organitzacions que formem Pobresa Zero-Justícia Global alcem la veu amb més força per demanar un canvi profund, de model econòmic i social, que acabi amb les seves causes d'arrel. No obstant, la crisi -i la forma com l'han gestionat les nostres autoritats- ens deixa un panorama que requereix respostes immediates com les que es van aprovar en el ple d'emergència social del Parlament de Catalunya i que encara no s'han complert. Per combatre la pobresa s'ha de crear ocupació de qualitat, amb salaris i condicions laborals dignes, però mentrestant s'ha de garantir almenys uns ingressos mínims per cobrir les necessitats bàsiques. La reforma de la Renda Mínima d'Inserció acumula anys de retard; la restricció dels criteris d'accés fa que es deneguin al voltant de la meitat de sol·licituds i la dotació

pressupostària no s'ha ampliat tal com es va acordar en el ple. En paral·lel, la iniciativa legislativa popular per a una Renda Garantida de Ciutadania que compleixi el que preveu l'Estatut continua embarrancada i seguim tenint un mapa de prestacions disperses i insuficients. Un calvari per als ciutadans i font d'ineficiència que posa de manifest la urgència de passar de l'ajuda discrecional al reconeixement de drets.

LA VIVENDA segueix sent privativa per a milers de famílies i la llei 24/2015 no ha aconseguit

A les portes d'uns nous pressupostos es requereix valentia per prioritzar les qüestions socials

que la Taula d'Emergències respongui a la demanda ni ofereixi en condicions de lloguer social els pisos buits dels grans tenidors. Per garantir el dret a una vivenda digna per sobre de criteris especulatiu s'ha de regular els preus del mercat de lloguer i recuperar l'arrendament de llarga durada. En educació

no anem camí de complir amb la inversió que fixa la llei (6% del PIB) i la dimensió qualitativa de les polítiques públiques podria fer molt més per garantir una escola inclusiva i gratuïta. Pel que fa al quart pilar de l'Estat de Benestar, deu anys després de l'entrada en vigor de la llei de dependència no solament no s'ha consolidat, sinó que més aviat trontolla. L'increment dels copagaments, les llistes d'espera i la desaparició de la prestació per cuidador han fet anar en orris les grans expectatives que va generar.

FAN falta més recursos públics i això passa per aplicar un sistema fiscal més progressiu, tal com preveu la resolució del ple d'emergència. La Generalitat té plenes competències en l'impost de successions i en el tram autonòmic de l'IRPF, i podria declarar Catalunya zona lliure de paradisos fiscals per combatre el frau i l'elusió fiscal. A les portes d'uns nous pressupostos, fa falta valentia, determinació i contundència per donar prioritat efectiva a les necessitats socials. Amb una mirada integradora que reconegui a tots com a ciutadans de ple dret. ≡
Portaveu de Pobresa Zero-Justícia Global.

LEONARD BEARD

L'enviliment de la política

«És una cosa normal»

Per primera vegada un corrupte, Correa, admet públicament que a Espanya el suborn és generalitzat

JESÚS
López-Medel

Per fi algú ho diu davant un jutge! És el primer cop que qui ha fet suborns diu que això succeeix amb bastanta freqüència. Així pensem molts, però ningú amb tanta pràctica havia reconegut aquesta trista veritat: Espanya és un país on les pràctiques corruptes estan bastant generalitzades. La frase de Francisco Correa emesa a l'Audiència Nacional en el judici que porta el seu cognom en alemany (Gürtel) és tan veraç com certa és la connivència dels partits polítics i una classe política innoble i avariciosa. ¿Qui corromp a qui? ¿Qui paga per obres o requalificacions urbanístiques o qui rep o demana els diners?

És igual, però té més gravetat quan qui s'avé a aquesta pràctica ocupa una posició obligada de defensa o gestió de l'interès públic.

Hi ha moltes implicacions negatives en la frase «és una cosa normal» a nivell d'acceptació per part de la societat. I en la generalització d'aquests usos al veure que durant molt temps el poder judicial no perseguia els que els cometien. Aquestes pràctiques eren molt abundants ja als anys 90, però es deixaven passar. Només s'actuava contra tipus corruptes perillosos perquè estaven incontrolats: Gil y Gil a Marbella, Hormaechea a Cantàbria, etcètera. Però això era una cosa ja existent (sabuda i callada) des del vèrtex de la piràmide de l'organització política espanyola fins a tots els estaments, sobretot a nivell territorial baix: ajuntaments i comunitats. Tret d'alguns que s'emportaven els diners per a ells, els que els compartien amb el partit tenien certa protec-

ció. Les pràctiques són abundants i se n'han aprofitat des de grans empreses fins a espavilats que començaven i sabien que s'havia de passar per l'adreçador. Només era necessari buscar un intermediari o aconseguidor. Mirar qui treballava a prop del poder del qual interessava aconseguir alguna cosa.

Tret d'alguns, els que compartien els diners amb el partit tenien certa protecció

En les requalificacions urbanístiques el llapis permet canviar la qualificació del sòl o l'edificabilitat, permetent construccions sense cap sentit. En això ha sigut molt nefasta la identificació política del govern local i l'autonòmic. En el cas de Madrid, l'ajuntament i la comunitat han si-

gut del mateix signe polític durant lustres. Pagant al partit, les dues instàncies garantien l'abús. En matèria de contractació, s'encareixen obres que costen dues o tres vegades més del previst, es realitzen modificacions en contractes, es porten a terme obres inviables per les quals després es pagaran altes indemnitzacions, es fan adjudicacions directes o a dit, es configura el perfil del contractista amb una foto del que serà elegit, es fracciona l'import de l'obra, s'admeten baixíssimes ofertes que aviat es reformen, etcètera.

L'any 1991, Josep Borrell, aleshores ministre d'Obres Públiques, va avisar les grans empreses perquè cessessin les comissions. El 2005, Pasqual Maragall va expressar aquell problema anomenat 3%. N'hi hauria prou que el cap del partit digués: «Si m'assabento que algú ho fa, li tallaré la mà». Però no. Formava part del sistema. ≡
Advocat de l'Estat.

La roda

CARE
Santos

Les altres enquestes

Em fascina llegir enquestes. No les d'intenció de vot (que avorrides), les altres. Les que parlen dels assumptes quotidians. M'interessa saber, per exemple, que el 64% de la població fa entre 160 i 180 centímetres d'altura. Que un 34,4% se'n va al llit entre les onze i les dotze de la nit. Que el 21% no menja mai dolços.

Em fascina que, requerides a puntuar la seva felicitat de 0 a 10, el 50% de les persones s'atorguin un notable (entre set i vuit). Únicament el 6% se suspèn. Em pregunto com deu ser la vida als extrems: entre els 10,8% que es declaren «absolutament feliços» (i quant!, mai ho hauria dit) o entre el 0,2% de «totalment infeliços».

Ara sé que anem molt més als bars que a les biblioteques (per a això certament no necessitava cap enquesta). El 74% mai trepitja les segones, mentre que únicament el 12% ignora els primers. Hi ha un inquietant 21% que no va mai al perruquer. Els museus, les biblioteques, les esglésies, els pubs i els poliesportius tenen en comú la falta d'interès que els professa com a mínim el 60% de la població. En canvi, el 31% va cada dia al parc.

Consells i feina

Això dels parcs és una qüestió molt inesperada. Els seus assidus afirmen que prefereixen els més pròxims, hi van caminant i no triguen ni cinc minuts. Els visitadors de pubs o centres comercials, al contrari, utilitzen l'automòbil i triguen el quàdruple. Al parc s'hi va majoritàriament en parella o en família. Una vegada allà, segons assenyalen les estadístiques, passen coses: donar o rebre consells (el 15,3%) o trobar feina (el 0,8%).

Si algú necessita conseller ha de descartar les biblioteques, les perruqueries, els bars o els centres comercials. Si busca feina, que vagi al bar o al poliesportiu, però mai al cine o la llibreria. Deu ser perquè el tema principal de conversa dels bars és la feina (segons diu un 33,9% dels preguntats) mentre que als parcs es parla de família, a les perruqueries «de tot» i als cines -com a les esglésies- «de res en particular». ≡